

DAMEN TANGO

KATHLEEN TESSARO

Colecționara
de parfumuri
interzise

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

MARIA DRĂGUȚ

NEMIRA

CAPITOLUL 1

Paris, iarna anului 1954

Eva d'Orsey stătea la masa din bucătărie, având în față un exemplar al ziarului *Le Figaro*, și asculta ticăitul ceasului. Era sunetul timpului care se îndepărta de ea.

Trăgând din nou dintr-o țigară, își îndreptă privirea pe fereastră, spre dimineața friguroasă, învăluită în ceață. Parisul se trezea acum la viață; aurora cenușie, brăzdată de fâșii portocalii, se strecura leneș pe cerul albastru-întunecat. Se sculase de câteva ore bune, tocmai de la patru. Somnul se înstrăinase de ea în acești ultimi ani, pe măsură ce durerea se intensificase, săgetându-i acum și partea stângă a trupului.

În urmă cu câteva luni, doctorul o declarase o cauză pierdută. Diagnosticul: nu era o pacientă ascultătoare, era arogantă și refuza să-i respecte sfaturile. Ciroza se răspândea acum cu rapiditate, cavernându-i ficatul asemenea unui burete. Pentru el era simplu: Eva trebuia să se lase de băut.

— Nici măcar nu încercați, o dojenise el la ultima întrevedere.

Ea își încheiase bluza, așezată pe masa de consultație.

— Am probleme cu somnul.

— Păi, nici nu e de mirare, oftase el. Ficatul dumneavoastră e complet inflammat.

Ea îl țintuise cu privirea.

— Am nevoie de ceva care să mă ajute să dorm.

Clătinând din cap, doctorul traversase cabinetul, îndreptându-se către birou, și îi scrisese în grabă o rețetă.

— Nici măcar nu ar trebui să vă prescriu așa ceva, știți? Luați doar una, sunt foarte puternice, o averizase, întinzându-i bucata de hârtie.

— Mulțumesc.

Doctorul mai avusese o ultimă tentativă:

— De ce nu încercați măcar să mai reduceți din țigări?

Chiar, de ce?

Suflând fumul, Eva stinse mukul țigării Gitanes în scrumieră. Țigări ordinare... prea puternice. Nepotrivite pentru o doamnă. Însă ei îi conveneau. În ultima vreme nu mai putea simți decât aromele puternice. Ciocolată ieftină, *pâté* grosier, cafea neagră. Oricum nu mai conta ce mănâncă; îi pierise și apetitul.

Erau o naivitate și o aroganță simpatcă în prezumția doctorului că toată lumea dorește să trăiască o veșnicie.

Apucă un pix și desenă un chenar din cercuri egale pe marginea ziarului.

Mai avea câteva detalii de pus la punct. În urmă cu câteva săptămâni îl vizitase pe avocatul ei, un tânăr sânguincios, cu un aer oarecum distant. Și-i lăsase cutia spre păstrare lui *madame Assange*, portăreasa ei cu mutră acră. Însă noaptea trecută, când nu își găsea somnul, o altă idee îi încolțise în minte. Posibilitatea unui drum între Londra și Paris. O intriga ideea unei călătorii cu avionul. Era extravagantă și inutilă. Dar sunt câteva lucruri în viață pe care omul trebuie să le încerce, iar călătoria cu avionul era cu certitudine unul dintre ele. Zâmbi în sinea ei, imaginându-și apropierea de Paris, kilometri întregi de mare albastră și rece și apoi panorama orașului înfățișându-se privirii ei pentru prima dată.

Clipi crispându-se. Aceleași junghiuri dureroase, urmate de amorțeală pe o parte a corpului.

Gândul îi zbură la sticla de coniac. Nu voia să bea în timpul zilei. După ora șase seara, aceasta era noua ei regulă. Cel puțin, așa intenționa. Însă acum palmele îi tremurau; stomacul îi tresări.

Nu. Va face o baie. Se va îmbrăca și se va duce la masa de la ora șapte și jumătate la Eglise de la Madeleine. Dintre toate bisericile din Paris, aceasta era preferata ei. Acolo, Maria Magdalena, fiica rebelă și capricioasă a Bisericii, urca zi de zi și la orice oră la Cer precum o regină pe brațele îngerilor.

Mesa era precum o operă grandioasă, un spectacol fermecat cu cele mai bogate decoruri din lume. Iar credința, o scamatorie măiastră, în care credinciosul era deopotrivă magician și public, cel care păcălește și cel păcălit. Cu toate acestea, cine poate rezista unui număr bun de magie?

Împăturind ziarul, Eva împinse scaunul în spate și se ridică.

Se va îmbrăca în cel mai bun costum bleumarin al ei și se va așeza în primul șir de bănci, alături de ceilalți credincioși. Împreună îl vor asculta pe preotul cel tânăr, părintele Paul, cum își va da silința să deslușească Sfânta Scriptură, încercând cu întreaga sa inteligență remarcabilă să îi aplice învățăturile la lumea de astăzi. Nu reușea întotdeauna. Nu știa cum să explice inconsistențele; încă nu realizase că ele însele reprezentau Taina. Și totuși, îi plăcea dibăcia lui mentală aproape la fel de mult pe cât îi plăcea și lui. De multe ori era nevoit să cerceteze diverse posibile traduceri din ebraică în căutarea unei forme verbale neașteptate pentru ca, în final, să arunce lumină peste o oarecare contradicție spirituală de mare însemnătate. Însă ea nu rămânea indiferentă la eroismul încercărilor lui. Ea îi prețuia pe cei care se străduiau, mai ales pe cei ale căror lupte erau evidente și în ochii lumii.

Sigur, el nu vedea lucrurile astfel. Ieșit doar de câțiva ani de pe băncile seminarului, își imagina că împarte hrană spirituală și călăuzire turmei lui. Ce nu înțelegea el era că enoriașii lui mai vârstnici, în larga lor majoritate femei, se aflau acolo pentru el, și nu invers. Părintele Paul era la începutul vieții. Convingerile lui fragile aveau nevoie de protecție. Ei așteptau răbdători până când și el avea să fie înfrânt de capriciile insuportabile ale voinței lui Dumnezeu, de certitudinea iertării Lui, de tenebrele îndurării Lui.

Aceste gânduri o linișteau. Minteaa îi zburda pe un drum familiar – paradoxurile credinței și ale îndoielii. Asemenea unei haine de pânză care ajunsese ponosită și moale de la atâta purtat și plăcută la atingere.

Mesa și pe urmă, da, agentul de voiaj.

Duse scrumiera la chiuvetă, o goli, apoi o clăti. Dedesubt, pe alee, ceva mișcă... o umbră se contură amenințător, ridicându-se și despicând aerul. Aripile negre fâlfăiră, mișcându-se ca un singur organism până când acoperiră întregul zid din față, mascând razele palide ale soarelui de iarnă.

Deodată, o copleși o altă amintire. O spaimă stupefiantă și sufo-cantă; miros de câmpii verzi și de păduri umede... și un stol imens de corbi, rotindu-se în înaltul nesfârșit al cerului, cu aripile lucind precum abanosul, cu ciocurile ascuțite ca niște pumnale... croncănind, țipând.

Eva se prinse cu putere de marginea blatului, strângând din pleoape cu putere. Scrumiera căzu zângănind în chiuveta de porțelan.

Se sparse.

— La naiba!

Speriată, aruncă o privire furișă pe fereastră, cu inima încă bătându-i cu putere. Umbra dispăruse. Fusese probabil un stol de porumbei obișnuiți, de oraș.

Adună cioburile și le alinie pe blatul dulapului. Un obiect vechi, ieftin. Însă îi amintea de alte vremuri, când viața era plină de începuturi.

Ticăitul ceasului străpunse liniștea.

Eva șovăi doar o clipă.

Întinzând mâna după un pahar, scoase sticla de coniac ieftin și îl turnă cu mâini tremurânde, dându-l lacom pe gât. Alcoolul o încălzi imediat, radiindu-i prin măruntaie, liniștind-o.

Doctorul nu înțelegea nimic.

El nu știa cum e să trăiești între amintire și regret și să nu ai cu ce să le amorțești.

Turnându-și încă un pahar, Eva își plimbă degetul peste muchia ne-regulată a porțelanului spart.

Îl va lipi.

Va face o baie.

Se va îmbrăca în costumul bleumarin.

Dându-și capul pe spate, mai luă o înghițitură.

Nu mai conta dacă se vedeau crăpăturile.

CAPITOLUL 2

Londra, primăvara anului 1955

Grace Monroe se deșteptă tresărind, chinându-se să respire.

Fugea, se împiedica prăbușindu-se pe solul denivelat, într-o pădure luxuriantă, sufocantă, căutând și strigând după ajutor. Însă cu cât alerga mai tare, cu atât pădurea devenea mai de nepătruns. Liane creșteau, i se încolăceau pe sub tălpi, crengile îi șfichiuiau obrazii, brațele și picioarele. O cuprinse sentimentul înfricoșător că i se scurge timpul. Alerga să prindă pe cineva sau ceva. Însă ținta ei era mereu cu un pas înainte, imposibil de atins. Deodată simți pământul fugindu-i de sub picioare și căzu de-a berbeleacul într-o râpă stâncoasă și adâncă.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul și clipind în lumina obscură a amurgului, Grace avu nevoie de un moment să își dea seama că se află în propriul ei dormitor, întinsă pe pat.

Fusese un vis.

Doar un vis.

Întinzând brațul, aprinse veioza de pe noptieră, după care se lăsă înapoi pe perne. Inima încă îi galopa și palmele îi tremurau. Un coșmar de demult, din copilărie. Credea că depășise acea perioadă. Dar acum, după mulți ani, o prinsese din urmă.

Oare cât timp dormise? Aruncă o privire spre ceasul deșteptător. Aproape șase și jumătate. La naiba!

Intenționase să aștească doar cincisprezece minute. Dar trecuse aproape o oră.

Mallory va fi aici dintr-o clipă în alta și ea încă nu era îmbrăcată. Dacă nu i-ar fi promis deja prietenei sale, Grace nu ar mai fi ieșit nicăieri în seara asta.

Îndreptându-se către fereastră, trase într-o parte draperiile grele și privi în jos spre Woburn Square.

Era o după-amiază târzie de aprilie, perioadă a anului când orele zilei se întind nerăbdătoare spre vară și lumina primelor ore ale serii este de un albastru delicat, ca al porțelanului Wedgwood, poleit cu promisiunea unei apropiate călduri. Platanii aliniați în jurul scuarului purtau primele semne timide ale unor muguri de un verde intens, care în timpul verii aveau să formeze o boltă deasă de smarald. Acum însă nu erau decât niște crenguțe firave, tremurând aprig la fiecare pală de vânt înghețat.

Grădina centrală fusese săpată și transformată în grădină de legume în timpul războiului, zăbrelele gardului fuseseră topite și urma să fie înlocuite. Clădirile care supraviețuiseră în zonă erau înnegrite de fum și ciupite de șrapnele.

În aer plutea o senzație de trezire la viață, de schimbare de anotimp, de speranță, temperată doar de iminenta cădere a nopții. Afară, păsările cântau, firicele verzi de zambile și narcise se legăneau în vânt. Căldură blândă la soare, frig aspru la umbră, un anotimp al extremelor.

Grace era fermecată de vitalitatea acestui moment al anului, de lumina delicată, zglobie, care se juca sub ochii ei. Era un timp al metamorfozelor pe cât de misterioase, pe atât de dramatice. Acum furtunile și ploaia stăpâneau lumea, ca o clipă mai târziu să răsară pe neașteptate un câmp de narcise, explodând într-un marș triumfal de culori.

Grace își apăsă degetele pe geamul rece al ferestrei. Aceasta nu era, după cum spunea soțul ei Roger, adevărata lor casă. El avea planuri ambițioase pentru ceva mai mareț, în apropiere de Belgravia. Însă lui Grace îi plăcea aici, în centrul cartierului Bloomsbury, aproape de London University și King's College; îi amintea de Oxford, unde trăise împreună cu unchiul ei până în urmă cu doar câțiva ani. Străzile fremătau

de agitație: firme, birouri și studenți alergând spre cursuri. Pe strada de sub fereastra ei, un val de funcționari înfășurați în mantale de ploaie, cu capetele plecate înfruntând vântul, se scurgea, după orele de muncă, într-un șuvoi nesfârșit, spre stația de metrou.

Grace își rezemă fruntea de rama ferestrei.

Trebuie să fie plăcut să ai un serviciu. Un birou curat și ordonat. Un dulap cu dosare bine organizate. Dar cel mai important, să ai un scop.

Acum, că era căsătorită, programul ei zilnic avea o flexibilitate istovitoare; plutea precum un balon de la o obligație socială la alta.

Roger trata fiecare întâlnire cu foarte multă seriozitate.

— Ai vorbit cu cineva în timpul prânzului de la Ladies Auxiliary? Lângă cine ai stat? Spune-mi cine era acolo.

Avea un talent incredibil de a diseca înțelesul tainic din spatele fiecărei interacțiuni.

— Te-au așezat la prima masă, în față. Asta e bine. Neapărat să îi scrii Monei Riley să îi mulțumești pentru invitație. Eventual ai putea aranja o cină informală? Sau chiar mai bine, invit-o la ceai undeva și vezi dacă poți să obții o invitație la cină. Ar fi mai bine dacă ne-ar pofti ei primii. Nu vrem să părem foarte nerăbdători.

El conta pe ea să ungă roțile, doar că Grace nu era un „mecanic social” prea bun. În plus, îi lipsea orice plăcere a jocului.

Cu toate acestea, își aminti că trebuie să se grăbească, dacă nu voia să o facă pe Mallory să aștepte.

Deschizând ușa dormitorului, strigă pe scări în jos spre menajera care făcea curat în camerele de la parter:

— Doamnă Deller!

— Da? se auzi o voce din bucătărie, două etaje mai jos.

— Dacă vă rog, îmi puteți aduce o ceașcă de ceai?

— Da, doamnă.

Grace dădu fuga în baie, își stropi fața cu apă rece și o tamponă cu un prosop, studiindu-și trăsăturile în oglindă. Chiar ar trebui să se străduiască mai mult... să își cumpere niște fard de pleoape bleu și tuș de

ochi negru; să învețe să își contureze sprâncenele cu creionul în forma aceea îndrăzneată și stilizată care era foarte la modă. În schimb, se mulțumi să își pudreze nasul și obrajii cu puțină pudră și aplică un strat nou de ruj. Părul lung îi trecea puțin de umeri. Nu se mai deranjă să îl perieze, ci cu îndemânarea unei practici îndelungate îl aranjă într-un coc, prinzându-l la spate cu agrafe. Jos se auzi soneria de la intrare.

— La naiba!

Tocmai astăzi se găsisse Mallory să ajungă la timp!

Deschizând dintr-o mișcare bruscă ușile de la șifonier, inhătă o rochie de cocktail albastră, din mătase șantung și o aruncă pe pat.

Dădu drumul pe podea fustei de tweed, pășind afară din ea, și își trase peste cap bluza, fără a-i mai desface nasturii.

Unde erau pantofii bleumarin asortați?

Cercetă cu privirea partea de jos a șifonierului. Aplecându-se, simți un fir al ciorapului deșirându-se și urcând de la călcâi spre pulpă.

— Ah, fir-ar să fie!

În timp ce își desfăcea jartierele, o auzi pe doamna Deller răspunzând la ușă; inflexiunile infundate ale vocilor celor două femei, în timp ce menajera îi lua pardesiul lui Mallory. Apoi treptele vechii scări georgiene scârțâind îmbufnate sub pasul lui Mallory care urca spre camerele de la etaj.

Grace scoase la rezeală o nouă pereche de ciorapi din scrin și se așeză la marginea patului pentru a și-i pune.

Se auzi un ciocănit.

— Eu sunt. Ești îmbrăcată?

— Dacă furoul e de ajuns, atunci da.

Capul lui Mallory se ivi de după ușă. Părul ei castaniu-roșcat era coafat în bucle mari, iar un șir de perle îi pune în evidență tenul diafan.

— Încă nu te-ai schimbat? Deja a început, Grace!

Grace își prinse marginile ciorapilor în jartiere și se ridică.

— Și nu e la modă să ajungi târziu?

— De când te preocupă pe tine ce este la modă?

Grace făcu o piruetă.

— Sunt drepte dungile de la ciorapi?

— Da. Poftim, spuse Mallory întinzându-i ceașca de ceai pe care o ținea în mână. Menajera m-a rugat să îți dau asta.

— Mulțumesc.

Grace luă o înghițitură în timp ce Mallory traversă camera, foșnind în rochia lungă de seară și așezându-se delicat pe marginea fotoliului, pentru a nu șifona materialul.

— Ce-ai făcut toată după-amiaza de nu ai avut timp să te pregătești? o mustră Mallory.

— Ah, nimic.

Grace nu voia să admită că dormea în timpul zilei; simțea că acest detaliu aparent neînsemnat ar putea avea implicații pentru care nu era pregătită.

— Dar tu? Ce ai făcut?

— Tocmai m-am întors de la coafor în urmă cu o oră, răspunse Mallory, întorcând capul pentru a-și etala atât profilul minunat, cât și rezultatul muncii stilistului. Jur că Mister Hugo e singura persoană din Londra căreia îi voi da voie de acum înainte să pună mâna pe părul meu. Ar trebui să te duci și tu la el. Face adevărate minuni. Ai cumva o țigară?

— Uite acolo.

Grace înclină capul spre tabachera din argint de pe masă. Mai luă o gură de ceai și așeză ceașca pe măsuța de toaletă.

Mallory scoase o țigară.

— Ce rochie porți în seara asta?

— Cea albastră din tafta.

— Vechea prietenă! zâmbi Mallory, clătinând din cap. Draga mea, trebuie să te ducem la cumpărături. Au apărut niște modele noi atât de frumoase!

La treizeci de ani, Mallory era cu doar trei ani mai în vârstă decât Grace, însă își făcuse deja o reputație pe scena socială a Londrei ca fiind una dintre cele mai elegante și mai moderne tinere. Căsătorită cu vărul lui Grace, Geoffrey, încerca să o ia pe Grace sub aripa ei. În ciuda eforturilor sale însă, tânăra se dovedise frustrant de nereceptivă la indicațiile ei.